

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobců: a) **JungBerg s.r.o.**, IČO 05262011
sídlem Dobrá Voda u Hořic 224, 507 73 Dobrá voda u Hořic
b) **X**, nar. X
bytem D. V.
oba zastoupeni Mgr. Janem Kulhánkem, advokátem
sídlem Jungmannova 346, 508 01 Hořice

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2021, č. j. 57823-4/2021-900000-314,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 24. 11. 2021, č. j. 57823-4/2021-900000-314 **se ruší** v části, v níž žalovaný rozhodl o zajištění 4 kusů plastových boxů, a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku se žaloba **zamítá**.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) a žalobci b) náhradu nákladů řízení ve výši 18 729 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce a) a žalobce b), Mgr. Jana Kulhánka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2021, č. j. 57823-4/2021-900000-314, kterým žalovaný změnil výrok rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 9. 5. 2019, č. j. 300852-4/2019-510000-62, tak že se zajišťují vybrané výrobky v podobě piva v celkovém množství 640,26 l včetně jeho obalů, tj. KEG sudů o objemu 30 l v množství 20 kusů, skleněných lahví v množství 61 kusů a 4 kusů plastových přepravních boxů. Dále žalovaný rozhodl o uskladnění zajištěných vybraných výrobků ve skladovacích prostorách celního úřadu a zakázal se zajištěnými vybranými výrobky jakýmkoliv způsobem nakládat.

II. Řízení předcházející podané žalobě

2. Příslušníci Celního úřadu pro hlavní město Prahu zahájili dne 9. 5. 2019 ve 14:35 na pozemní komunikaci D1 místní šetření, jehož předmětem byla kontrola dopravy vybraných výrobků a dopravního prostředku. Místní šetření probíhalo od 14:35 do 19:00. Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019, č. j. 300852-4/2019-510000-62, celní úřad zajistil vybrané výrobky – pivo v celkovém množství 640,26 litrů včetně jeho obalů ve vlastnictví žalobkyně a). Celní úřad zjistil, že vybrané výrobky byly ve specifikovanou dobu dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v množství přesahujícím osobní spotřebu podle § 4 odst. 5 písm. d) tohoto zákona. Odvolání žalobkyně a) žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 12. 7. 2019, č. j. 28387-4/2019-900000-314.
3. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně a) bránila žalobou, které Městský soud v Praze vyhověl rozsudkem ze dne 16. 9. 2020, č. j. 6 Af 42/2019 - 58, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobkyně a) tvrdila, že žalobce b), který pivo přepravoval, při místním šetření předložil doklady o převodu piva z daňového skladu do volného oběhu (tzv. převodky) prostřednictvím mobilního telefonu. Před skončením místního šetření žalobce b) zaslal celnímu úřadu převodky e-mailem. Žalovaný však k těmto elektronicky dodaným dokladům nepřihlížel. Zákon přitom neukládá povinnost předložit příslušný doklad v listinné podobě. Ke zrušení rozhodnutí vedly městský soud zejména pochybnosti o obsahu protokolu o místním šetření. Tvrzení žalovaného o neprokázání dokladu v mobilním telefonu neodpovídá průběhu místního šetření a posiluje pochybnosti o obsahu protokolu.
4. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 20. 10. 2021, č. j. 1 Afs 369/2020 – 54. NSS se ztotožnil s posouzením městského soudu, podle něhož zákon o spotřebních daních ani zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, nestanoví, že doklad podle § 5 zákona o spotřebních daních musí mít listinnou podobu (např. pro účely kontroly). Žalovaný tak v dalším řízení musí zohlednit i převodky předložené v elektronické podobě.
5. Celní úřad pro hlavní město Prahu dále zahájil navazující správní řízení o zajištěných výrobcích podle § 42b a násl. zákona o spotřebních daních, které vústilo ve vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí ze dne 13. 5. 2019, č. j. 305998-3/2019-510000-12, jímž celní úřad rozhodl o propadnutí zajištěných výrobků. Toto rozhodnutí však není předmětem soudního přezkumu v tomto řízení, pouze dokresluje okolnosti napadeného rozhodnutí.

III. Napadené rozhodnutí

6. Po rozhodování Nejvyššího správního soudu vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 24. 11. 2021, č. j. 57823-4/2021-900000-314, kterým zajistil vybrané výrobky včetně jejich obalů a včetně 4 kusů plastových přepravních boxů; dále rozhodl o uskladnění zajištěných výrobků ve skladovacích prostorách celního úřadu a zakázal se zajištěnými výrobky jakýmkoliv způsobem nakládat.
7. Žalovaný v rozhodnutí popsal aplikovanou právní úpravu, konkrétně § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, podle něhož správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5. Tímto dokladem měl být v tomto případě doklad o dopravě, jehož náležitosti upravuje § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Zákon je sice přísný ohledně evidenční povinnosti při dopravě, zákonná úprava však míří na to, aby bylo možné přiřadit konkrétní doklady ke konkrétním převáženým výrobkům a zjistit, zda byla z těchto výrobků uhrazena spotřební daň. Vybrané zboží musí být dopravováno s tímto dokladem po celou dobu přepravy.
8. Při místním šetření předložil žalobce b) hlídce celního úřadu celkem čtyři dokumenty: dodací a závozní list v listinné podobě a tři převodky v elektronické podobě. Podle žalovaného však tyto dokumenty nesplňují náležitosti dokladu o dopravě podle § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních, jelikož nevymezují přesně adresu místa určení nebo jiné údaje určující polohu místa určení podle písm. a) posledně zmíněného ustanovení. Doklady obsahují pouze označení zákazníkům, jako je „*Altán Mladá Boleslav*“ nebo „*Nápoje Bubeneč*“. Žalobce b) sice celnímu úřadu poslal faktury, ze kterých lze přesně určit odběratele převážených výrobků včetně adres těchto odběratelů, nicméně tyto faktury předložil žalobce b) až 10. 5. 2019, tedy den následující po přepravě, při níž se odehrálo místní šetření. Tyto faktury tak neprovázely dopravu zajištěných výrobků po celou dobu přepravy, a proto k nim nelze přihlídnout.
9. Dodací a závozní list dále obsahuje označení převážených sudů s pivem tak, že lze tyto jednotlivé sudy ztotožnit s dodacím a závozním listem. Problematické je však označení převážených 61 ks lahví s pivem – dále dodací a závozní list totiž obsahuje údaje „*15 lahví*“, „*8pp*“, „*8ku*“, „*15KU*“, „*15PE*“, „*15ks KU*“, „*15PP*“ (tento údaj je přeškrtnutý). Z těchto údajů nelze seznat, že v případě 61 ks zajištěných lahví s pivem (18 ks „*PETRALE 10%*“, 36 ks „*300 KURVEN 10%*“, 7 ks „*Hořický ležák PP 12%*“) se jedná o lahve o objemu 0,66 l, resp. že množství piva v každé ze zajištěných lahví činí 0,66 l. Dodací a závozní list tak nedeklaruje objemovou velikost balení (lahve) ani množství vybraného výrobku v každé z lahví. Dodací a závozní list tak neobsahuje ve vztahu k lahvovému pivu základní náležitost uvedenou v § 5 odst. 4 písm. c) zákona o spotřebních daních – „*množství dopravovaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit*“ (příčemž u piva je nutné uvádět množství v jednotkách objemu – zákon o spotřebních daních hovoří v § 84 o hektolitrech).
10. Dodací a závozní list dále neobsahuje číslo dokladu o dopravě, což je náležitost dokladu o dopravě podle § 5 odst. 4 písm. f) zákona o spotřebních daních. Absence tohoto údaje

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

znemožňuje zajištění vážnosti a věrohodnosti vystaveného dokladu. Doklad je pomocí svého čísla ztotožnitelný s číselnou řadou ostatních dokladů a lze jej dohledat v účetnictví žalobkyně b), která jej vystavila, a prostřednictvím něj pak dále ověřovat, zda spotřební daň z vybraných výrobků byla skutečně odvedena.

11. Vady dodacího a závozního listu nehojí ani tři předložené převodky. Převodky deklarují převedení piva z daňového skladu do prodejního skladu, tj. uvedení piva do volného daňového oběhu, a obsahují veškeré náležitosti daňového dokladu podle § 5 odst. 2 ve spojení s § 87a zákona o spotřebních daních. Pomocí převodek lze určit výši spotřební daně ohledně piva převáženého v sudech, protože převodky deklarují zdanění piva spotřební daní u KEG sudů s pivem. Výši spotřební daně však nelze určit vzhledem k pivu převáženému v lahvích. Z toho plyne závěr, že předložené dokumenty v podobě dodacího a závozního listu a převodek neobsahují údaj „o výši spotřební daně celkem“, jak požaduje § 5 odst. 4 písm. d) zákona o spotřebních daních.
12. Žalovaný tak nahlíží na dopravované zajištěné výrobky jako na výrobky, které byly dopravovány způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tj. bez dokladu uvedeného v § 5.
13. Žalovaný je názoru, že v odvolacím řízení napravil vady vzniklé v prvním stupni, a proto není správní řízení stíženo vadou způsobující jeho nezákonnost. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí ze tří důvodů. Zaprvé proto, aby do okruhu účastníků zahrnul i žalobkyni a). Zadruhé proto, aby změnil právní důvod zajištění převážených výrobků. A zatřetí proto, aby do výroku doplnil, že zajištěny jsou i nerezové sudy, pивní lahve a přepravní boxy. Rovněž žalovaný doplnil a zpřesnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ohledně vad předložených dokladů, ohledně právního důvodu zajištění převážených výrobků a ohledně právního důvodu zajištění nerezových sudů.
14. Dále obrátil žalovaný svou pozornost na důvody, které vedly k zajištění samotných nerezových sudů, lahví od piva a plastových přepravních boxů. Žalovaný popsal úpravu § 2 písm. a) zákona č. 477/2001 Sb., o obalech, podle níž lze obaly třídit na obaly prodejní, skupinové a přepravní. Podle žalovaného jsou sudy a lahve prodejní obaly, které jsou neoddělitelné od výrobku, tj. piva, a proto se zajišťují společně s výrobky.

IV. Žaloba

15. Na úvod žaloby žalobci namítají, že napadené rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům na obsah a náležitosti rozhodnutí, především není srozumitelné, přehledné a určité.
16. Poté žalobci vytýkají, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo se zákonností procesního postupu v průběhu místního šetření.
17. Dále neobstojí ani hodnocení důkazů provedené správními orgány. Z dokladů předložených již při místním šetření vyplývá, že zdaněno bylo nejen pivo sudové, ale i lahvové. Převodky dokládají, že žalobce a) spotřební daň za převážené pivo uhradil.
18. Z napadeného rozhodnutí není jisté, na základě jakého právního důvodu byly výrobky zajištěny. Prvostupňové rozhodnutí totiž hovoří o důvodech podle § 42 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o spotřebních daních, ale napadené rozhodnutí už pouze o důvodu podle písm. b). Důvod zajištění však musí být přesně vymezen.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

19. Poté žalobci obrátili svou pozornost na hodnocení dokladů předložených při místním šetření. Podle žalobců není pravda, že by z předložených dokladů nevyplývalo místo určení dopravovaných výrobků. Zároveň žalovaný hodnotí důkazy rozporně, neboť v původním rozhodnutí ze dne 12. 7. 2019 a v doplnění kasáční stížnosti v předchozím soudním řízení sám konstatoval, že převodky splňují náležitosti daňového dokladu podle § 5 odst. 2 zákona o spotřebních daních, ale v napadeném rozhodnutí žalovaný odmítl tyto doklady uznat jako doklady o dopravě.
20. Žalobce b) předložil při místním šetření všechny potřebné doklady, což žalovaný nepochopitelně ignoruje. Kromě tří již zmíněných převodek předložil žalobce b) při místním šetření i převodku čtvrtou, která prokazuje zdanění lahvového piva. Tuto převodku nezaslal následně elektronicky s ostatními převodkami, neboť se celníci při místním šetření zajímali zejména o pivo sudové. Předložení převodek dokládají svědecké výpovědi ze správního řízení.
21. Jestliže bylo doloženo zaplacení spotřební daně u sudového piva, je zajištění sudů v rozporu se zásadou přiměřenosti a hospodárnosti a rovněž se systematickým, jazykovým a logickým výkladem (aniž by žalobce blíže upřesnil, jak mají být tyto výkladové metody užity).
22. Vadu lze spatřovat rovněž v tom, že žalovaný nevysvětlil, z jakých důvodů zajistil i čtyři přepravní boxy, které nejsou obal prodejní, ale přepravní (tedy oddělitelný od výrobků). U těchto boxů bylo nutné ve výroku určit, že se tyto obaly vrací.
23. Na závěr žaloby žalobci uvedli, že se žalovaný nevypořádal s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a s námitkou nedostatku náležitostí napadeného rozhodnutí. Navíc žalovaný nerozhodl o uvolnění sudů.
24. Kromě toho žalobci doložili protokol o následné kontrole celní správy, při které nebyly zjištěny žádné nedostatky ve fungování daňového skladu žalobkyně a). Správní orgány postupovaly neadekvátně, neboť způsobily žalobci škodu ve výši více než 100 000 Kč při pověřování úhrady evidence a úhrady spotřební daně ve výši přibližně 1 000 Kč.
25. Žalobci proto navrhují, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného.

V. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný nesouhlasí, že by napadené rozhodnutí nemělo splňovat zákonné požadavky. Z rozhodnutí plyne, o čem žalovaný rozhodl, jak rozhodl i proč tak rozhodl.
27. K námitce o neposouzení zákonnosti místního šetření žalovaný uvedl, že v souladu s názory vyslovenými v předchozím soudním řízení vzal při rozhodnutí v potaz i převodky předložené elektronicky, čímž byla zhojena vada nezákonnosti místního šetření. Zároveň si žalovaný není vědom, že by žalobce b) předložil při místním šetření i čtvrtou převodku. Tuto převodku uplatnil žalobce až nyní v řízení před soudem.
28. Důvod zajištění výrobků je jasný, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí pouze zúžil zákonné důvody pro zajištění z původně deklarovaných důvodů podle § 42 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o spotřebních daních na důvod podle písmene b). O tomto užším vymezení důvodů žalovaný informoval žalobce v průběhu správního řízení prostřednictvím výzvy, na kterou žalobci písemně reagovali.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

29. V řízení o zajištění přepravovaných výrobků nelze rozhodnout o uvolnění sudů, jak požaduje žalobce, protože případné rozhodnutí o uvolnění lze učinit až v navazujícím řízení o propadnutí výrobků podle § 42b odst. 1 zákona o spotřebních daních.
30. Přepravní boxy byly zajištěny v souladu se zákonem, a to z důvodu snadnější a bezpečnější manipulace s lahvovým pivem při jeho zajištění.
31. Jinak žalovaný pouze rekapituloval důvody již uvedené v napadeném rozhodnutí.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání.
33. Žaloba je důvodná z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ohledně otázky zajištění 4 ks přepravních boxů.
34. Soud nesouhlasí s námitkou, že napadené rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům na obsah a náležitosti rozhodnutí podle § 102 daňového řádu, především že rozhodnutí není srozumitelné, přehledné a určité. Rozhodnutí splňuje všechny požadavky § 102 daňového řádu. Ačkoliv je napadené rozhodnutí dlouhé, nelze souhlasit s žalobcem, že by mělo být jakýmsi „rozvleklým převyprávěním obsahu spisu“. Rekapitulační část odůvodnění je sice obsáhlá, ale její délka není vzhledem ke složitosti předchozího průběhu řízení nijak zavrženíhodná (rekapitulační část napadeného rozhodnutí zabírá necelých 7 stran z celkových 27 stran samotného odůvodnění). Naopak se žalovaný věnuje některým otázkám případu velmi pečlivě a podrobně. Rozhodnutí by sice mohlo být přehlednější např. za přispění nadpisů nebo jiného horizontálního členění textu, ale rozhodně ho nelze označit za málo srozumitelné, přehledné nebo neurčité, aby ho bylo nutné rušit pro tyto formální vady.
35. Důvodné nejsou ani žalobní námitky, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu a námitkou nedostatku náležitostí prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se věnuje zjištěnému skutkovému stavu a jeho posouzení zejména na str. 13 až 20 napadeného rozhodnutí. Skutkový stav je zjištěn řádně a žalovaný se jím zabíral dostatečně (konkrétně zejména dopodrobna vysvětloval, v čem lze spatřovat vady předložených dokladů a proč tyto vady vedou k zajištění výrobků). Dále žalovaný reagoval na všechny námitky žalobců týkající se nedostatků prvostupňového rozhodnutí a napravoval je vlastním odůvodněním, což není chybný postup, neboť správní řízení (včetně řízení daňového) tvoří jeden celek (rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2014, č. j. 4 Afs 147/2014-26).

VI.1. Nezákonnost postupu při místním šetření a vypořádání se s touto nezákonností v napadeném rozhodnutí

36. Opatřování a zajišťování důkazů v průběhu místního šetření mělo podle žalobců proběhnout nezákonně, jelikož žalobci b) nebylo umožněno předkládat důkazy v elektronické podobě. Navíc se žalovaný s touto nezákonností nevypořádal a pochybnosti o průběhu místního šetření vyjádřil i Městský soud v Praze a Nejvyšší správní soud v předchozím soudním řízení.
37. Tyto námitky nejsou důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

38. Postup při místním šetření vykazoval vady, pro něž bylo původní rozhodnutí zrušeno. Tyto vady však byly již napraveny, neboť žalovaný při dalším rozhodování přihlédl k elektronicky předloženým dokladům (třem převodkám), k nimž původně odmítli celníci přihlédnout a požadovali předložení dokladů v listinné podobě.
39. Městský soud v Praze vyjádřil sice v bodu 25. svého rozsudku ze dne 16. 9. 2020, č. j. 6 Af 42/2019 – 58, pochybnosti o místním šetření, ale pouze co se týče částečně rozpornosti protokolu z místního šetření. Protokol si totiž protirečel, neboť na jednu stranu v něm bylo uvedeno, že žalobce b) nepředložil žádný doklad, ale na druhou stranu protokol uváděl, že podle vyjádření žalobce b) byl tento doklad předložen. Pochybnosti tedy panovaly pouze ohledně toho, zda žalobce při místním šetření předložil i elektronické doklady. O tom již dnes není sporu, žalovaný tuto skutečnost nezpochybňuje a tyto elektronické doklady vzal v potaz v napadeném rozhodnutí.
40. Žalovaný tak musel v napadeném rozhodnutí pouze napravit vadu, že původně správní orgány odmítly zohlednit elektronicky předložené dokumenty, ač je zohlednit měly. Tuto vadu žalovaný napravit a nemusel se dále zabývat v rozhodnutí otázkou zákonnosti místního šetření, protože vytýkaná vada byla zhojena.

VI.2. Důvodnost zajištění přepravovaných výrobků

41. Pro nyní řešený spor je podstatné vyřešení otázky, zda byly podle zákona o spotřebních daních správní orgány oprávněny zajistit výrobky žalobkyně a), které převážel žalobce b) dne 9. 5. 2019. Konkrétně jde o 640,26 l piva včetně jeho obalů, tj. KEG sudů o objemu 30 l v množství 20 kusů, skleněných lahví v množství 61 kusů a 4 kusů plastových přepravních boxů.
42. Zákon o spotřebních daních (ve znění účinném ke dni 9. 5. 2019) upravuje zajištění výrobků, mezi než patří i pivo [§ 1 odst. písm. c)], v § 42 a násl. Správní orgány zajistily výrobky žalobců na základě § 42 odst. 1 písm. b), podle něhož správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5. Podle NSS je účelem zajištění výrobků zabránit distribuci a spotřebě těchto výrobků, u kterých jsou pochybnosti o jejich zdanění nebo oprávněném nabytí bez daně (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, č. 2533/2012 Sb. NSS). Zákonná úprava má za cíl umožnit identifikaci vybraných výrobků při kontrole a umožnit posouzení, zda byla spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků řádně uhrazena (rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2021, č. j. 1 Afs 369/2020-54, bod 22).
43. O zajištění vybraných výrobků sepíše správce daně protokol (§ 42 odst. 3). Nejpozději do 3 pracovních dní od vyhotovení protokolu vydá správce daně rozhodnutí o zajištění, v němž uloží zákaz se zajištěnými vybranými výrobky jakýmkoli způsobem nakládat.
44. Není pravdivé tvrzení žalobců, že by nebylo jisté, na základě jakého zákonného důvodu byly výrobky zajištěny. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány přikročily k zajištění výrobků z důvodu podle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tedy že výrobky byly dopravovány bez dokladu podle § 5. Prvostupňové rozhodnutí sice hovořilo o důvodech podle § 42 odst. 1 písm. a), b) i c), nicméně žalovaný uvádí ve výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí, že zajištění je odůvodněno pouze § 42 odst. 1 písm. b). Tento postup není nijak problematický, protože správní řízení (včetně řízení daňového) tvoří jeden celek a správní orgán druhého stupně je oprávněn takto upřesňovat prvostupňové rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2014, č. j. 4 Afs 147/2014-26). O tomto zúžení právní

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kvalifikace žalovaný informoval žalobce v přípisu ze dne 5. 11. 2021, na který žalobci písemně reagovali dne 13. 11. 2021.

45. Judikatura, na kterou odkazují žalobci (rozsudek NSS ze dne 23.1.2019, čj. 1 Afs 287/2018-44) není na věc přílehlavá. NSS se v tomto rozsudku zabýval řízením o propadnutí či uvolnění zajištěných výrobků (viz popis níže) a vyjádřil názor, že vymezení důvodu pro zajištění není pouhou formalitou, ale důležitou skutečností pro navazující správní řízení. Z tohoto rozsudku nijak nevyplývá, že by odvolací orgán nemohl v odvolacím řízení o odvolání proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků „zúžit“ zákonné důvody pro zajištění vybraných výrobků, jak správně namítá žalovaný. NSS pouze vyžaduje, aby byl přesně vymezen zákonný důvod pro zajištění výrobků, což v případě žalobců nastalo.
46. Na výše popsané řízení o zajištění vybraných výrobků navazuje řízení o propadnutí či uvolnění zajištěných výrobků. Podle § 42b odst. 1 zahájí správce daně toto navazující řízení bezodkladně po rozhodnutí o zajištění; cílem tohoto navazujícího řízení je přitom prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2. Až v tomto řízení se rozhoduje o uvolnění zajištěných výrobků (§ 42c), případně o jejich propadnutí nebo zabrání (§ 42d). Je důležité, že tato dvě řízení jsou oddělená a posuzují se v nich jiné otázky. Podle judikatury NSS může nastat situace, kdy celní orgán zajistí zboží, které není dopravováno v rozporu se zákonem, a které následně na základě dodaných dokumentů v řízení o zajištění opět uvolní. Takový výsledek sám o sobě nevyvrací zákonnost prvotního zajištění zboží (rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Afs 239/2017 – 36). Řízení podle § 42b odst. 1 zákona o spotřebních daních je tedy řízením odlišným od řízení o zajištění vybraných výrobků, byť spolu tato dvě řízení těsně souvisejí, resp. řízení, jehož výsledkem může být buď uvolnění zajištěného zboží, či jeho propadnutí, na řízení o zajištění časově i věcně navazuje. V tomto navazujícím řízení se postaví najisto, zda podezření celního orgánu na nezákonné nakládání s vybranými výrobky bylo opodstatněné, a určí se, jak bude s vybranými výrobky dále naloženo.
47. Na tomto místě lze označit za nedůvodnou námitku žalobců, že žalovaný pochybil, pokud nerozhodl o uvolnění sudů. O uvolnění zajištěných výrobků se totiž rozhoduje až v navazujícím řízení o propadnutí, uvolnění či zabrání výrobků podle § 42b a § 42c zákona o spotřebních daních. Napadené rozhodnutí žalovaného však vychází z řízení o zajištění výrobků podle § 42, v němž se rozhoduje pouze o zajištění výrobků, nikoliv o jejich uvolnění.
48. K zajištění vybraných výrobků podle § 42 zákona o spotřebních daních dojde, pokud tyto výrobky nejsou dopravovány společně s doklady podle § 5, kterými jsou buď daňový doklad (§ 5 odst. 2), doklad o prodeji (§ 5 odst. 3), nebo doklad o dopravě (§ 5 odst. 4). Výrobky musí být přepravovány s jedním z těchto dokladů v jakémkoliv okamžiku dopravy. Dodatečné doložení tohoto dokladu není možné a nelze jím zhojit porušení povinnosti dopravovat vybrané výrobky s příslušnými doklady po celou dobu přepravy (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 Afs 133/2016 – 32, nebo rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 Afs 133/2016-32). Zákonná úprava je sice přísná a formální, nikoli však bezdůvodně, ale proto, aby bylo v každém okamžiku možné individualizovat zboží, které je určeno pouze druhově a současně je zatíženo výraznou sazbou daně (rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2020, č. j. 10 Afs 169/2018-49, bod 28, nebo rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 81/2009 - 68).
49. V posuzovaném případě měl dopravu zajištěného piva doprovázet doklad o dopravě podle § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních, neboť žalobce b) převážel výrobky již uvedené do

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

volného daňového oběhu (převod piva z daňového skladu do prodejního skladu dokládají 3 zmíněné převodky). Žalobce b) předložil při místním šetření 4 dokumenty: dodací a závozní list v listinné podobě a 3 převodky v elektronické podobě. Žalobci nesouhlasí, že by tyto doklady trpěly vadami, podle žalovaného však tyto dokumenty ani v souhrnu nesplňují všechny požadavky kladené na doklad o dopravě podle § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních kvůli 4 nedostatkům:

- 1) doklady nevymezují přesně adresu místa určení nebo jiné údaje určující polohu místa určení [§ 5 odst. 4 písm. a)];
 - 2) doklady neuvádí množství dopravovaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit [§ 5 odst. 4 písm. c)]
 - 3) doklady neobsahují údaj o výši spotřební daně celkem [§ 5 odst. 4 písm. d)].
 - 4) doklady neobsahují číslo dokladu o dopravě [§ 5 odst. 4 písm. f)].
50. Podle názoru soudu doklady nevymezují přesně místo určení. Zákon o spotřebních daních od novely provedené zákonem č. 407/2012 Sb. požaduje, aby doklad o dopravě obsahoval „*adresu místa určení*“ oproti dřívějšímu požadavku na vymezení pouze „*místa určení*“. Doklady předložené žalobcem b) vymezují celkem 12 míst určení ve sloupci „*zákazník*“ a jsou popsány pouze např. takto: „*Altán Mladá Boleslav*“, „*Poctivej výčep*“, „*Nápoje Bubeneč*“ nebo „*Galerie Piva Praha*“. Z těchto označení nevyplývá konkrétní místo určení dopravovaných výrobků. Konkrétní místo by sice bylo možné určit pomocí faktur, ty však žalobce zaslal až druhý den po místním šetření, nedoprovázely tedy přepravované výrobky po celou dobu přepravy a nelze k nim přihlížet.
51. Z dokladů rovněž nelze seznat přesné množství dopravovaných výrobků. Tento údaj se v dokladu o dopravě musí uvádět, aby bylo možné jednoznačně posoudit, zda byla uhrazena spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků. Množství piva by mělo být uvedeno nejlépe v jednotkách objemu, neboť základem daně z piva je množství piva vyjádřené v hektolitrech (§ 84). Zákon o spotřebních daních klade zvláštní požadavky na vedení přesné dokumentace právě z toho důvodu, že předmětem spotřební daně jsou věci určené druhově, u nichž je následně obtížné posoudit, zda byla spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků řádně uhrazena (rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 81/2009 – 68).
52. Předložené doklady uvádí počet dopravovaných sudů, a uvádí jejich čísla, která jsou uvedena i na sudech samotných, z čehož lze odvodit množství piva v sudech a výši odpovídající spotřební daně. Jinak je tomu ale u piva v lahvích, protože ohledně něj doklady uvádí pouze: „*15 lahví*“, „*8pp*“, „*8ku*“, „*15KU*“, „*15PE*“, „*15ks KU*“, „*15PP*“ (tento údaj je přeškrtnutý). Zajištěných lahví bylo celkem 61 ks o objemu 0,66 l. Z citovaných nejasných údajů v dokladech nelze seznat ani přesný počet lahví, ani objem jedné lahve, ani celkový objem převáženého piva v lahvích. Množství lahví uvedené v dokladech neodpovídá množství zajištěných lahví. Předložené doklady zkrátka neobsahují údaj o objemu převáženého lahvového piva, a proto nelze z dokladů určit výši spotřební daně, která se vypočítává jako součin objemu a příslušné výše procenta koncentrace piva a základní nebo snížené sazby (§ 85 odst. 3 zákona o spotřebních daních). Uváděné údaje nelze spojit s fakticky převáženými lahvemi piva a určit tak výši spotřební daně. Předložené doklady tedy neuvádí množství dopravovaných vybraných výrobků.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

53. Doklady dále neobsahují ani údaj o výši spotřební daně celkem. Podobně jako u množství výrobků lze výši daně určit pouze u piva převáženého v sudech, nikoliv však v lahvích. Předložené doklady nejen neuvádí výši daně, ale ani neuvádí přesné množství převáženého piva v lahvích, z něhož by bylo možné výši spotřební daně odvodit.
54. Konečně doklady neobsahují ani číslo dokladu o dopravě, proti čemuž žalobci ani nevznášeli konkrétní námitky.
55. Předložené doklady by tak nesplňovaly ani náležitosti dokladu o prodeji, pokud by měly být výrobky doprovázeny při dopravě tímto dokladem. Předložené doklady by totiž neobsahovaly přesné určení kupujícího (§ 5 odst. 3 písm. a)), množství dopravovaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit (§ 5 odst. 3 písm. c)), výši spotřební daně celkem (§ 5 odst. 3 písm. d)) ani číslo dokladu o dopravě (§ 5 odst. 3 písm. f)).
56. Může být pravdivé tvrzení žalobců, že převážené pivo bylo řádně zdaněno (o čemž by mohly svědčit předložené převodky) a částečně stočeno do lahví, které byly následně zajištěny. Nicméně jak je vysvětleno výše, vybrané výrobky musí být převáženy s dokladem o dopravě, ze kterého musí zdanění výrobků vyplývat, což z předložených dokladů nevyplývá. Zároveň z předložených dokladů nevyplývá ani to, že by pivo v sudech uvedené v převodkách bylo stočeno do lahví a následně převáženo. Předmětem řízení o zajištění vybraných výrobků není zjištění, zda byly výrobky zdaněny (kam míří podstatná část argumentace žalobců), ale zda byly výrobky převáženy v souladu se zákonem, tedy s doklady podle § 5 zákona o spotřebních daních.
57. Žalobci dále namítají, že si žalovaný protiřečí, jelikož na jednu stranu již dříve uznal, že předložené převodky splňují náležitosti daňového dokladu podle § 5 odst. 2 zákona o spotřebních daních, ale na druhou stranu tyto převodky odmítá uznat jako doklady o dopravě podle § 5 odst. 4. Žalovaný si v tomto nemusí protiřečit, neboť daňový doklad a doklad o dopravě jsou jiné dokumenty. Předložené převodky samy o sobě splňují náležitosti daňového dokladu, nicméně ve vztahu k převáženým zajištěným výrobkům nesplňují ani v souhrnu s dodacím a závozním listem náležitosti dokladu o dopravě podle § 5 odst. 4 – konkrétně 4 náležitosti uvedené výše.
58. Na důvodnost zajištění výrobků nemá vliv námitka žalobců, že žalobkyně a) provozuje bezvadně daňový sklad, což má dokládat protokol o kontrole celní správy. Tato skutečnost totiž nemá vliv na zajištění vybraných výrobků. Výrobky byly zajištěny z důvodu, že žalobce přepravoval výrobky bez potřebných dokladů. Případný provoz daňového skladu není z hlediska právní úpravy relevantní pro posouzení otázky zajištění výrobků.
59. Žalobci dále namítají, že žalobce b) předložil při místním šetření i převodku další, která má dokazovat zdanění piva lahvového. Tato převodka je přílohou žaloby. Soud však tuto převodku nebude provádět jako důkaz z 5 důvodů.
60. Zaprvé, ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce b) předložil tuto převodku již při místním šetření, tedy že by doprovázela vybrané výrobky po celou dobu dopravy. Výpověď svědka Š., celníka provádějícího místní šetření, který potvrdil, že žalobce b) ukazoval celníkům při místním šetření převodku a že celníci požádali ještě o další doklady, které byly předloženy dodatečně, nijak nepotvrzuje, že by žalobce b) předložil při místním šetření i další převodku kromě zmíněných 3 převodek. Předložení čtvrté převodky nevyplývá ani

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

z výpovědi svědka K. (řidiče vozidla, které převáželo pivo), ani z tvrzení žalobce b) zachycených v protokolu o místním šetření, ani z jiných částí protokolu o místním šetření.

61. Zadruhé, v průběhu celého správního řízení (včetně doby, po kterou běželo řízení soudní) žalobce nijak nezmiňoval existenci nebo předložení čtvrté převodky. Tato převodka byla poprvé předložena až v nyní projednávané žalobě, tedy přibližně 2,5 roku od místního šetření. Je těžko uvěřitelné, že by žalobci nechali proběhnout celé správní řízení včetně řízení soudního (včetně i následného druhého rozhodnutí žalovaného), aniž by se zmínili o tom, že při místním šetření předložil žalobce b) tak důležitý doklad, jako je čtvrtá převodka, ačkoliv správní orgány a soudy celou dobu posuzovaly pouze 3 převodky. Soud nevěří tvrzení žalobců, že při místním šetření předložil žalobce b) i čtvrtou převodku.
62. Obecně se žalobce v řízení před soudem může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí, které z navržených důkazů provede a které nikoli, je výlučně na úvaze soudu (rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, 1906/2009 Sb. NSS). Nicméně nelze obecně připustit, aby si účastník správního řízení ponechával jisté důkazní prostředky v záloze a uplatňoval je až v řízení před soudem a účelově tak přenášel dokazování před soud, zejména jde-li o zpochybnění zásadních skutečností (rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 As 6/2009-79). Právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 – 62). Soud by zcela nahradil činnost správního orgánu, pokud by měl žalobce zcela neomezenou možnost zpochybňovat skutkový stav zjištěný ve správním řízení, přestože sám zůstal ve správním řízení pasivní. Soud však nemůže důkazní návrhy odmítnout jen proto, že je žalobce neuplatnil ve správním řízení, ač tak učinit mohl. Soud může tyto návrhy shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a odmítnout tyto návrhy jako nadbytečné (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71).
63. Zatřetí, údajné zjištění vyplývající z převodky se míjí s předmětem řízení. Jak soud výše zmínil, předmětem řízení o zajištění výrobků je zjistit, zda jsou vybrané výrobky dopravovány v souladu se zákonem. Posouzení, zda byly vybrané výrobky řádně zdaněny, může být předmětem až navazujícího řízení rovněž popsaného výše, při němž se rozhodne, jak bude se zajištěnými výrobky naloženo. Pokud tedy žalobci tvrdí, že čtvrtá převodka „*prokazuje též zdanění přepravovaného piva lahvového*“, patří tato převodka jako důkazní prostředek do jiného správního řízení.
64. Začtvrté, i kdyby z převodky vyplývalo, že pivo bylo řádně převedeno z daňového skladu do volného daňového oběhu, stále by nebyly zhojeny vady dokladu o dopravě popsané výše, tedy místo určení vybraných výrobků, číslo dokladu, počet převážených lahví nebo jiné množství určení ani údaj o výši spotřební daně celkem.
65. Zapáté, si žalobci částečně protirečí, pokud po celou dobu správního řízení tvrdí, že správní orgány chybně hodnotily důkazy a chybně dospěly k závěru, že předložené doklady (tedy 3 převodky a dodací a závozní list) nedeklarují zdanění i piva lahvového, ale v právě projednávané žalobě naopak tvrdí, že zdanění lahvového piva deklaruje až čtvrtá převodka, kterou žalobci předkládají až nyní. Rovněž kvůli tomuto rozporu působí tvrzení o předložení čtvrté převodky již při místním šetření nevěrohodně.
66. Důvodná není ani námitka žalobců, že pokud správní orgány dospěly k závěru, že je doloženo zaplacení daně u sudového piva, ale ne u lahvového, mělo být v souladu se zásadou přiměřenosti zajištěno pouze pivo lahvové. Žalobci v tomto ohledu pomíjí, že § 42 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

písm. b) zákona o spotřebních daních nestanoví, že se výrobky mají zajistit, pokud není uhrazena spotřební daň, ale že se výrobky mají zajistit, pokud jsou dopravovány bez dokladu podle § 5. Předložené doklady ve vztahu k sudovému pivu nesplňovaly náležitosti dokladu o dopravě, jak je vysvětleno výše – doklady nevynechávají přesně adresu místa určení nebo jiné údaje určující polohu místa určení [§ 5 odst. 4 písm. a)] ani neobsahují číslo dokladu o dopravě [§ 5 odst. 4 písm. f)]. Podobnou námitkou týkající se přiměřenosti zajištění se zabýval NSS v rozsudku ze dne 29. 6. 2020, č. j. 9 Afs 96/2020 – 32, podle něhož se tato námitka míjí s předmětem soudního přezkumu řízení o zajištění výrobků. Rozhodnutí o zajištění výrobků má pouze dočasnou povahu (rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Afs 43/2007 – 72), až v navazujícím řízení o propadnutí výrobků je proto možné uplatnit tuto námitku nepřiměřenosti zásahu. Soud se dále nemůže podrobněji zabývat touto námitkou, protože ji žalobci blíže nerozvádí. Žalobci jen obecně tvrdí, že zajištění sudů je v rozporu se systematickým, jazykovým a logickým výkladem, aniž by však svůj výklad za užití těchto tří metod předestřeli. Soud se tak s tímto údajným výkladem nemůže konkrétně vypořádat, ale obecně ho považuje za nesprávný.

VI.3. Zajištění obalů

67. Žalobci dále brojili proti tomu, že žalovaný nevysvětlil, z jakých důvodů zajistil i 4 plastové přepravní boxy. Ty podle žalobců nejsou prodejním obalem a jsou oddělitelné od zajištěných výrobků, neměly být proto zajištěny. Žalovaný je naopak názoru, že tyto boxy zajistil v souladu se zákonem, což i náležitě vysvětlil v napadeném rozhodnutí.
68. Žalovaný svým rozhodnutím zajistil nejen pivo jakožto vybraný výrobek, ale rovněž 20 ks KEG sudů o objemu 30 l, 61 ks skleněných pivních lahví o objemu 0,66 l a 4 ks plastových přepravních boxů, v nichž bylo převáženo lahvové pivo.
69. Pouze pivo (nikoliv obaly) představuje vybraný výrobek podle § 1 odst. 2 písm. c) zákona o spotřebních daních, a je tak předmětem spotřební daně. Zajištění i propadnutí výrobků se tak týká zejména piva jako předmětu spotřební daně. Zde je však nutné opět odlišit zajištění výrobků a jejich případné následné propadnutí. Podle rozsudku NSS ze dne 20. 10. 2022, č. j. 1 Afs 105/2022 – 95, lze předpokládat dopad zajištění rovněž na obaly vybraných výrobků, což plyne z především dočasnosti zajištění. Propadnutí má na druhou stranu trvalé důsledky a je u něj nutné zvažovat proporce propadnutí věci, která není předmětem daně (typicky právě obal).
70. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně vysvětlil, proč byly společně s pivem zajištěny i sudy a lahve. Podle žalovaného jde totiž o prodejní obaly podle § 2 písm. a) zákona o obalech, které jsou od výrobků neodělitelné.
71. Námitka žalobců však míří na to, že žalovaný dostatečně nevysvětlil, proč byly zajištěny i přepravní boxy, které nejsou prodejním obalem a jsou od výrobků oddělitelné. Soud shledává tuto námitku důvodnou a spatřuje v napadeném rozhodnutí vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
72. Otázce zajištění obalů se věnoval žalovaný na str. 24 až 25 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vymezil druhy obalů podle zákona o obalech a dále se zabýval zejména oddělitelností obalů od výrobku a manipulací s výrobky bez těchto obalů. Výrobky údajně není možné přepravovat v zachované konzistenci a kvalitě mimo tyto obaly (žalovaný v rozhodnutí užívá pojem „obaly“, ale podle kontextu a následného závěru má na mysli pouze sudy a lahve, nikoliv přepravní boxy). V případě oddělení od obalů by bylo nutné již v rámci zajištění

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

provádět zásahy a manipulace se zajištěnými jednotkami vybraných výrobků související s vyprázdněním přepravních obalů, zajistit jiné vhodné obaly nebo skladování hromadného charakteru a při případném následném propadnutí či zabrání zajistit jejich opětovné zabalení do vhodného obalu k předání či prodeji konečným spotřebitelům či uživatelům. Žalovaný tak dospěl k závěru, že sudy a lahve jsou prodejní obaly, které bylo nutné zajistit společně se zbožím.

73. Žalovaný sice obecně vymezil druhy obalů podle zákona o obalech, blíže se však nijak nevěnoval otázce zajištění 4 ks přepravních boxů, tuto otázku řeší až ve vyjádření k žalobě. Obsah vyjádření k žalobě však nemůže suplovat vlastní odůvodnění napadeného rozhodnutí a napravovat jeho vady. Řádné odůvodnění správního rozhodnutí mj. poskytuje žalobcům možnost napadnout toto rozhodnutí a řádně se bránit proti jeho důvodům. To však není možné, pokud se důvody nenachází v rozhodnutí samotném, ale až ve vyjádření k žalobě. Nedostatek odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109; obdobně také rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS).
74. Soud tak přisvědčil námitce žalobců, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval otázkou zajištění 4 ks přepravních boxů. Ačkoliv soud shledal napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným, týká se nepřezkoumatelnost pouze této jedné oddělitelné otázky. Ostatní oddělitelné otázky předestřené v žalobě soud přezkoumal (tento postup je v souladu s judikaturou NSS, viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, [1566/2008 Sb. NSS]).
75. Vzhledem k tomu, že vada rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů se týká pouze jeho části, a jde o část výroku oddělitelnou, rozhodl soud v souladu se závěry vyslovenými judikaturou NSS, např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu sp.zn. 30 Afs 162/2022, ze dne 16.1.2024 (bodu 36 a 37), 9 Afs 336/2018-58, a 4 Afs 366/2019-51, že zruší žalobou napadené rozhodnutí pouze v této části, jelikož zbylá část rozhodnutí obstojí. Tento postup není v rozporu s § 78 s. ř. s., ani porušením kasačního principu, na kterém je založeno správní soudnictví, naopak je v souladu se zásadou procesní ekonomie.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

76. Soud závěrem shrnuje, že shledal napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, pouze v části posouzení otázky zajištění 4 ks přepravních plastových boxů. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného v této části zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., v zbylé části rozhodnutí neshledal žádný důvod pro jeho zrušení, neboť ostatní žalobní body pokládá soud za nedůvodné.
77. Zajištěné výrobky byly přepravovány s doklady, které nesplňují náležitosti dokladu o dopravě podle § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních, proto byl závěr o zajištění těchto výrobků správný. Ani při zohlednění elektronicky předložených převodek, které správní orgány původně odmítly zohlednit, neobsahovaly doklady údaj o přesném místu určení výrobků, množství dopravovaných výrobků, výši spotřební daně celkem a číslo dokladu o dopravě.
78. Otázku, zda měly být zajištěny rovněž 4 ks přepravních boxů, v nichž bylo převáženo lahvové pivo, soud nebyl schopen přezkoumat, neboť se žalovaný této otázce v napadeném rozhodnutí nevěnoval. Žalovaný posoudil pouze zajištění KEG sudů a skleněných pivních

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

lahví. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v dílčí otázce zajištění 4 ks přepravních boxů.

79. Soud se však nijak nevyjadřuje k případnému řízení o propadnutí zajištěných výrobků podle § 42b zákona o spotřebních daních. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o zajištění výrobků, nikoliv jejich propadnutí, uvolnění či zabránění.
80. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze dvou zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 6 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).
81. Jelikož jsou žalobci zastoupeni stejným právním zástupcem, náleží právnímu zástupci mimosmluvní odměna snížená o 20 % za každou zastupovanou osobu podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Náklady zastoupení jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], za které náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon, tj. 2 480 Kč po 20% snížení, tj. celkem 9 920 Kč za dva úkony právní služby pro dva společně zastupované žalobce. K této částce je nutno připočítat paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč za celkem dva úkony (§ 13 odst. 4). Paušální náhrada se přiznává bez ohledu na počet zastupovaných osob jen jedenkrát, neboť hotové výdaje při společném zastupování vynaložil právní zástupce jen jednou. K této částce je připočtena daň z přidané hodnoty (2 209,2 Kč), neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Celkové náklady řízení tak činí 18 729 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.